

СОЛОДКА ПАСТКА

Бігати, стрибати, грати – звірям в парку Андерхіл ніколи не сидиться на місці. Вони добре знають, що в здоровому тілі – здоровий дух. І навіть ведмідь Бадзі та вовк Енді, які є завзятими сплюхами, також хоча б раз на день вибираються на майданчик трохи розім'ятись.

– Бадзі, у що будемо грати сьогодні? – питає вовк. – Може у квача?

– Е ні, це треба бігати багато. Давай краще просто м'яча покидаємо. – ліниво відповів ведмідь.

– Але нас тільки двоє. Буде не цікаво. Треба тоді ще когось покликати. – запропонував Енді.

Звірі озирнулись і помітили трьох пташок, які прогулювались неподалік. Це були сестри Тітаніс, Торі та Моллі.

– Гайда до нас. Пограємо в м'яча! – крикнув до пташок вовк.

Сестри переглянулись між собою і вирішили приєднатись до гурту. Звірі встали в коло й почали кидати один одному м'ячик. Ведмідь хотів показати, який він сильний, і кинув м'я-

ча так високо, що пташка Торі не дістала його.

– Я думав ти вмієш літати. А виявилось – ні. Може ти взагалі не пташка? – глузливо запитав Бадзі.

– Ми пташки! – заступилась за сестру Тітаніс. – Просто крила надто малі, щоб підняти нас у повітря. І якщо ти не знаєш, то не всі птахи вміють літати. Страуси, ківі, пінгвіни і ще з десятків інших пташок мають крила, але не літають. Тому припини насміхатись, бо буде непереливки!

Бадзі зрозумів, що краще не сперечатись. Ці дівчата вміють постояти за себе.

– Давайте не будемо сваритись, а краще пограємо в іншу гру. Може у хованки? – запропонувала Моллі.

Звірі погодились. Тітаніс залишилась на майданчику жмурити, а решта розбрелись у пошуках найкращого укриття.

Енді заліз у густий чагарник, Моллі та Торі присіли за великим каменем, а Бадзі попрямував кудись у глибину лісу. Він не міг допустити, щоб гонорова пташка, яка навіть не вміє літати, його знайшла. Ведмідь вже навіть придумав геніальну схованку. У скелі неподалік була щілина. Якщо туди залізти, а вхід прикрити гілочками – ніхто не знайде!

На горизонті вже виднілось заповітне укриття. Аж тут чує «Раз, два, три, чотири, п'ять – я іду вас всіх шукать!». Це був голос Тітаніс. Вона вже попрямувала на пошуки.

– Треба рухатись швидше! – подумав ведмідь і побіг у сторону скелі.

Аж тут Бадзі натрапив на трухляву колоду, яка буквально перекрыла йому шлях. Перешкоду можна було легко обійти, та замість цього ведмідь почав її обнюхувати. Особливо добре досліджував місце, де був отвір. Мама Бадзі розказувала, що дикі бджоли часто будують вулики у дуплах дерев. Він хотів перевірити це. І йому пощастило! Ведмідь відчув запах меду.

Що найцікавіше – геть зовсім забув про те, що треба якнайшвидше кудись заховатись. Єдине, про що тепер думав ласун – як дістати смаколики із вузького отвору.

Пробував і лапою, і палицею – ніяк не дістатись. Лапа затовста – не лізе, паличка затонка – ламається. Єдиний варіант який залишався – просунути в отвір мордочку.

Довго не думаючи, Бадзі так і зробив. І тут

його ніс вперся в щось м'яке й ароматне. Це були соти, повні меду. Ведмідь не тямився від щастя. Аж раптом піднявся гул. Бджоли зрозуміли, що хтось спокусився на їхнє багатство, і стали боронити вулик.

З десяток бджіл атакували цікавий ніс Бадзі. Декілька укусів і все – мордочка вмить опухла і її тепер не дістати.

– Я тебе знайшла! – вигукнула Тітаніс, підбігши ззаду до Бадзі. – Ти чому нормально не заховався?

Ведмідь нічого не відповів. Тітаніс обійшла його з боку, подивитись в чому справа і зрозуміла, що Бадзі застряг. Птаха не розгубилась і сильно стукнула своїм міцнішим дзьобом по колоді. Та дерево не піддалось.

– Торі, Моллі, біжіть сюди! Треба ваша допомога! – вигукнула птаха.

Сестри прибігли, а за ними й вовк Енді, якому було дуже цікаво, що ж трапилось.

– Торі, ставай на початку колоди, Моллі – ти на кінці, а я буду посередині. – скомандувала Тітаніс. – На рахунок «Три» якнайдужче стукайте дзьобами. Треба розколоти колоду, щоб визволити Бадзі.

«Раз, два, три!». Сестри одночасно вдарили дзьобами по дереву й, на щастя, утворилась невелика тріщина. Цієї шпарки було достатньо, щоб ведмідь витягнув мордочку.

– Ого! Я й не думав, що птахи можуть бути такими сильними. – промовив Енді.

– Так, дзьоби у нас справді надзвичайно міцні. – сказала Моллі.

– Дякую вам за порятунок! – тихим голосом промовив Бадзі. – А можете стукнути ще раз? Тоді дерево остаточно розломиться і ми зможемо легко дістатись до ме-е-ду. – вже радісніше додав ведмідь.

– Е ні, друже. Руйнувати житло бджілок ми не будемо. – ствердно заявила Тітаніс. – Шкода, що ти так і не затямив урок – жадібність ні до чого доброго не приводить.

– Та засвоїв, засвоїв. – відказав ведмідь, злизуючи з губ залишки меду, які йому вдалось добути.

Але насправді, головним уроком для Бадзі стало те, що слабкі в одній справі, можуть бути надзвичайно сильними в іншій. Йому стало соромно, що він спочатку насміхався над пташками, які потім його врятували з біди.

